

МОИТЕ ВЕРНИ ДРУГАРИ

През миналата световна война баща ми загина на бойното поле. Останахме с мама съвсем самички в света; без никаква подкрепа, без никакви близки или роднини. И често се случваше тогава да поминуваме по цели дни само с парченце сух хлебец.

Тежка болест ме прикова на леглото. И цели две години аз не можах да стана от него.

Живеехме в малка порутена къщурка в края на града, забравени от всички. Майка ми, за да изкара прехраната за двама ни, тъчеше от сутрин до вечер в дървения стан на пруста.

Аз лежах в тъмния ъгъл на мрачната влажна стаичка. Вслушвах се в еднообразния тропот на бърдилото и в веселите и безгрижни гласове на децата, които играеха на двора. О, как ми се искаше и аз да бъда там, между децата. . . Как исках да скачам, да пея, да се веселя заедно с тях! . . Уви! . . Всяко мое помърдване ми причиняваше страшни, непоносими болки.

Единствената ми радост и утеха беше моето букварче. . . Но аз го бях прочел вече много и много пъти и го знаех цялото наизуст. Душата ми жадуваше за нещо ново, нещо което не съм чел и за което не ми е разказвала мама. Аз знаех, че по книжарниците се продават хубави книжки с картинки и приказки. Но никога не смеех да поискам от мама да ми купи, защото ние няхаме пари дори и за хляб.

Дните, седмиците и месеците минаваха в мрачната и влажна стаичка бавно, еднообразно, тъжно. . .

Една сутрин тъкачния стан във на пруста ненадейно заглъхна. Извиках мама, но тя не ми се обади. Навярно беше отишла някъде за малко, защото иначе щеше да ми се обади. И наистина, след няколко минути, тя се върна, отвори шумно вратата и застана на прага радостна, засмяна.

— Познай какво ти нося, — извика тя весело, като държеше ръцете зад гърба си.

— Сигурно си уловила пак врабченце, — извиках